

POSTANOWIENIE

Dnia 5 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku D. Ś.
przy uczestnictwie M. B., W. B. i J. G.
o stwierdzenie nabycia spadku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 marca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania W. B.
od postanowienia Sądu Okręgowego w S.
z dnia 17 maja 2017 r., sygn. akt IV Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W przypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną

argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie brak jest wywodów uzasadniających istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a więc zagadnienia prawnego cechującego się nowością, dotychczas niewyjaśnionego i nierozwiązanego w orzecznictwie, budzącego zatem wątpliwości kwalifikowane a nie zwykłe. Skarżący wskazując na zagadnienie, czy błąd w rozumieniu art. 945 § 1 pkt 2 k.c. należy interpretować tylko subiektywnie, czy mając na uwadze zasady słuszności, dopuszczać obiektywizm w ocenie pozostawiania testatora w błędnym przekonaniu co do okoliczności mających wpływ na podejmowaną decyzję, pomija, że testowanie jest jednostronną czynnością prawną i przy ocenie jej ważności nie dochodzi w ogóle do rozważenia zasad słuszności, które zakładają rozważenie interesów stron, a ochronie podlega jedynie interes testatora. Ponadto zasady te nie mogą modyfikować dyspozycji tych przepisów prawnych, które przewidują sankcję bezwzględnej nieważności czynności sprzecznych z prawem. Ani w doktrynie, ani w judykaturze nie ma wątpliwości co do subiektywnego pojmowania błędu, a więc jego oceny z punktu widzenia testatora. Zagadnienie odnoszące się do tego, czy okoliczność pozostawiania testatora pod wpływem sugestii i presji spadkobierców, na których opiece polega, jest przesłanką do stwierdzenia nieważności testamentu, nie nosi cechy istotności, w nowszym bowiem orzecznictwie Sądu Najwyższego, przywołanym też przez skarżącego oraz w doktrynie, prezentowany jest dominujący pogląd, że co do zasady taka okoliczność może być traktowana jako wyłączająca swobodę testowania. Czy w danym stanie faktycznym okoliczność ta będzie mogła być uznana za przesłankę zastosowania art. 945 § 1 pkt 1 k.c. zależy od konkretnych okoliczności sprawy i ustaleń faktycznych, które zgodnie z art. 398¹³ k.p.c. wyłączone są spod kontroli Sądu Najwyższego.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw